

at det er en Opfordring til at udspekulere noget unødvendigt. Nej, det er det ikke, det er en Opfordring til Kommunerne om endnu en Gang at overveje, om de anvender de Midler, som Staten har stillet til Raadighed, paa den rigtige Maade, om de benytter den Bemyndigelse, der er givet dem, i det Omfang, som Lovgivningen har tænkt, og saa i øvrigt, hvis de ikke kan komme igennem med det, der allerede er stillet til deres Raadighed, at give dem Ret til at anvende mere. Hvis det ærede Medlem gaar ud over Landet og spørger de mindre velstillede, om det er deres Opfattelse, at Kommunerne forvalter Dyrtidsloven paa en saadan Maade, at det vidner om Ødselhed, tror jeg, at han vil faa et enstemmigt benægtende Svar. Han vil enstemmigt faa det Svar, at i mangfoldige Kommuner kunde man anvende den givne Bemyndigelse med større Liberalitet, end Tilfældet er. Jeg tror derfor ogsaa, at den Opfordring, der skulde lyde her inde fra, ikke er den at sige til Kommunerne, at det er Ødselhed, hvis de anvender de Midler, der her foreslaas stillet til Raadighed, men tværtimod at pege paa, at Forholdene i den kommende Vinter kan blive af en saadan Art, at Kommunerne bør lægge sig paa Sinde at benytte Bemyndigelsen i videste Omfang.

Der er ogsaa en mærkelig Inkonsekvens i hele det ærede Medlems (Jensen-Sønderup) Standpunkt, der viser, hvor han egentlig sætter sin Opposition ind. Lidt senere hen i sit Foredrag udtalte han nemlig, at han ikke havde noget imod, at man, i Stedet for at drage Børnebespørgningsbeløbet ud af Maksimum, forhøjede Maksimumet paa § 1 fra 15 Kr. og opefter, jeg hørte ikke, om det ærede Medlem nævnte noget Tal. Men det ærede Medlem kan altsaa meget vel tænke sig at forøge Beløbet efter § 1, dør er det ærede Medlem altsaa ikke betænkelig for, at der skal ligge en Opfordring til Kommunerne til at sætte sig hen og hitte paa. Men saa snart det kommer til at dreje sig om § 2, er det, at det ærede Medlem sætter sin Opposition ind. Det er det, jeg kalder at nægte at indfri en udstedt Veksel. Det ærede Medlem pegede paa Kommunernes forskelligartede Forhold. Det er ogsaa en Grund, hvorfors jeg hele Tiden har ment, at det var rigtigt at supplere Statsforanstaltningerne med kommunale Foranstaltninger. Det er ogsaa Grunden til, at jeg, medens jeg vel kan tænke mig at gaa videre i Retning af at trække visse Hoved-

linier op for, hvad man overalt i gode Kommuner bør gennemføre, stadig vil mene, at der bør være et vist Spillerum. Naar det ærede Medlem fra Rønne anførte, at Loven nu medførte stor Forskellighed i de forskellige Kommuner, er det ganske rigtigt, men det er ikke noget, som denne Lov alene medfører, det kommer af selve det kommunale Selvstyre. Der er Kommuner med godt og daarligt Skolevæsen, ligesom man har store Forskelligheder i Kommunernes Fattigvæsen og ogsaa i deres Beskatning o. s. v. Det kan man ikke undgaa, hvis man vil give det kommunale Selvstyre et vist Spillerum. Men det, at man erkender Kommunernes Forskellighed og derfor finder, at forskellige Foranstaltninger kan være rimelige, kan ikke begrunde, at man ikke vil være med til at optrække visse Hovedlinier, hvad jeg gerne vil, og heller ikke, at man ikke hvor det er naturligt søger at gennemføre en vis Ensartethed. Deri har det ærede Medlem fra Rønne fuldstændig Ret, at dette Forsøg paa at indføre Ensartethed, hvor Ensartethedens Betingelser er tilstede, er strandet paa de Konservatives og Moderates Modstand her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup), som nævnte denne Forskellighed, nævnte ogsaa Mælkespørgsmaalet. Det er fuldkommen rigtigt, at Mælkespørgsmaalet ligger saa forskelligt i de forskellige Byer, at Kommunerne i høj Grad maa være medvirkende ved Spørgsmaalets Løsning; det er jeg ikke i Tvivl om. Det ærede Medlem sagde, at der er Tale om et Statstilskud paa 8—10 Mill. Kr. Jeg har herom kun kunnet sige, hvad jeg sagde i Gaar: at det af Finansministeren er blevet nævnt, at Mælkeordningen maaske vilde kræve en Udgift af 8—10 Mill. Kr., og at det er rigtigt, at dette Beløb har været fremme under de Forhandlinger, som føres, men da Forhandlingerne ikke endnu er tilendebragte, og Grundlaget ikke endeligt er lagt, ved jeg ikke, hvilket endeligt Beløb jeg vil anmode Rigsdagen om at stille til Raadighed fra Statens Side. Men Kommunerne vil utvivlsomt, naar Staten har taget sit Standpunkt, have økonomiske Opgaver vedrørende Mælkeforsyningen. Derimod vil det være en Statsforanstaltning at sørge for, at Mælken er til Stede, og det er just ogsaa Bemyndigelser vedrørende dette, som Lovforslaget maa søge at tilvejebringe for Regeringen. Derfor kan jeg godt sige til det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), at medens den nuværende Ord-